

Асѣнь (мисли малко).

Я ми кажи, Драгомире, какво би направилъ ти — да речемъ — съ брата си, ако той би намислилъ да навлѣче злочестина на царството?

Драгомиръ (стрѣсва се).

Богъ пази царството ни, царю честитий.

Асѣнь (не забѣлѣзва смущението на Драгомира).

Ако би той за постигване на цѣлта си, да вика на помощъ злитъ врагове на отечеството ни...

Драгомиръ (уплашено).

Това... царю честитий... това... не е... не може да бжде...

Асѣнь (изглежда го).

Какво ти е, Драгомире?

Драгомиръ (оште по-уплашено).

Царю честитий!... това... не е... не може... (попѣчва да сѣдне на колѣна).

Асѣнь (възпира го).

Добрий и вѣрний ми, Драгомире! тебе те поразихъ моитѣ слова; ти се уплаши и трепѣришь...

Драгомиръ (дохожда въ себе-си, но сѣ оште безпокойно).

Словата ти сѣж страшни, царю. Нѣма Българинъ, който да мисли злото на царя и на царството. (на себе-си) Какво штѣхъ да направѣж!...

Асѣнь.

Нѣма! но ако би да има такъвъ?

Драгомиръ.

Ако би да има и ако би да е той братъ ми, азъ самъ, съ братскитѣ си ржцѣ, би го удушилъ.